

PËLLUMBAT PREJ RRUFËVE

poezi

Adem Zaplluzha - Pëllumbat prej rrufeve

Redaktor:

Përparim Hysi- Poet

Recensent:

Përparim Hysi - Poet

Lektor:

Veli Veliu

Ballina:

Bashkim Alushi

PËLLUMBAT PREJ RRUFËVE

Adem Zaplluzha - Pëllumbat prej rrufeve

Pëllumba prej rrufeve" të Adem Zaplluzhës
(ese)

Nga Përparim Hysi

Nuk është fare e lehtë që të flasësh për një poet si Adem Zaplluzha. Kjo vështirësi sikur e rrit kurbën e vetë, kur vjen fjala për mua që, si poet, jam krejt i ndryshëm me të. Unë, "primitiv" i shkollës së vjetër poetike të poezisë me rimë dhe ai, evropian dhe kontemporan në gjithë krijimtarinë e tij poetike. Unë aq besnik në rimë, sa zor se gjen qoftë dhe në një strofë të gati dhjetëmijë poezive të mia, që vargjet të mos kenë rimën AB/AB ose AA/BB/, kurse Zaplluzha në njëqind e gjashtëdhjetë e një libra të tij, veç me poezi moderne dhe krejtësisht cilësore ku mesazhet janë të mezikpashme nga lexuesi. Pra, nëse do të shprehem pak më shkoqur, mund të them: për lexuesin tim poezitë që shkruaj janë si aperitiv dhe relaksim dhe kaq. Pra, unë shkruaj që poezia të vejë tek lexuesi, kurse Zaplluzha është i asaj shkolle poetike që kërkon një lexues të kultivuar dhe i bën apel lexuesit që të shkojë tek ai. Të kësaj shkolle, ka plot poetë që

edhe i kanë dhënë një frymëmarrje më të bukur poezisë. Në Shqipëri, të tillë janë Moikom Zeqo, Petraq Risto, Fatmir Terziu dhe, tek përmend vetëm disa syresh, dua t'ju them se nuk jam kritik dhe nuk marrë përsipër të bëjë anamnezën e gjithë kësaj shkolle të bukur poetike, ku ZAPLUZHA ka një vend të veçantë, veç citova sa për një analogji dhe aq.

*

* *

Nëse më shihni që po tentoj që të shkruaj për librin e njëqind e gjashtëdhjetë e një të ZAPLLUZHËS, duhet ta dini që e bëj për disa arsye.

Së pari, jo vetëm më çudit prodhimtaria e tij poetike, por më mahnit. Nuk jam nga ai soj që besoj fort në atë "thënien që sasia bën cilësi", por, sidoqoftë, shkruaj me mendje të kthjellët: ZAPLLUZHHA është poet që sjell poezi cilësore dhe me mesazhe të mëdha. Së dyti, i hyra kësaj pune dhe për një arsye tjetër që është dhe më e bukur. Tek shfletoja ndonjë ese time të vjetër, vëreja, mes tjerash, një ese për "Mëkatet" e Fishtës. E shikova pak "vertikalisht" shkrimin tim dhe tek një nga "mëkatet" lexova: Fishta i shkruan At Donatit: "... në 12 ditë, po vetëm

Adem Zaplluzha - Pëllumbat prej rrufeve

në 12 ditë kam shkruar 1200 vargje 11-
rrrokësh dhe 7-rrrokësh, bashkë me "arietet" e
tjera dhe, të tana këto vargje janë me rimë.
Kam parasysh Metastasion, i cili në 18 ditë
ka shkruar melodramën e tij me 1500 vargje.
Pra,- thotë Fishta,- kam arrit rekord në
poezinë tonë.

E lexova këtë dhe thashë:- E si mos shkruash
për një rekord të ri, që për bukuri, u thye po
brenda poezisë mbarëshqiptare që tash e
mban POETI ADEM ZAPLLUZHA që për
5 ditë shkruan një libër të tërë.

* *

*

Sado që nuk jam mirë fizikisht dhe sado i një
shkolle të ndryshme poetike, këtë ese e
shkruaj paksa edhe si një kumt malli për një
profesorin tim të ndjerë të bukurshkrimit, në
ish Normalen e Elbasanit mes viteve '50- të
të shekullit XX-të, Piktoria e Merituar,
BUKUROSH SEJDINI. Profesori i nderuar
shkruante dhe pikturonte me dorën e majtë.
Të përdorje "dorën e majtë" në Normale
është njësoj sikur të ishe me një dorë. Në atë
kohë, drejtor ishte një NJERI INSTITUCION
që quhej VASIL KAMAMI. Ky, "majtistin"
e kish detyruar që të na jepte bukurshkrimin
dhe këtë ta "demonstronte" në dërrasë të zezë

Adem Zaplluzha - Pëllumbat prej rrufeve

dhe vetëm me dorën e djathtë. Edhe sot kam parasysh "djersët" që lëshonte ai piktor aq i bukur, kur po aq bukur detyrohej të shkruante me të djathtë. Parabola qëndron se jam bash ai" i majti" që po "shkruaj me të djathtë". Ky është raporti im me poezitë e Zaplluzhës. Pak më tepër e vështirëson punën time,se librin po e lexoj në kompjuter që, në një farë mënyre, është si të"varrosesh vertikalisht".

* *

*

E lexova librin dhe, në një vështrim të përgjithshëm, doja që mos merresha më me të. Se, në fund të fundit, ADEM ZAPLLUZHA nuk ka mbetur pa u lakuar dhe pa u lauruar me çmime, por m'u bë si stres apo si "hije" që nuk më linte rehat. Një mal mbi supe që dua ta heq. Ne, pleqtë, nuk i mbajmë dot zotimet,se ndodh që premtion dhe nuk e mban dot premtimin. Ndaj, me"sforco", po e them fjalën time.

As duhet çuditur se nga e merr lëndën krijuese,ZAPLLUZHA! Çudia qëndron në mbresën që të lë, pasi e lexon. Poezia është, në fund të fundit, një shkrim. Shkrim që e ke përbrenda dhe do ta nxjerrësh jashtë. E

nxjerr dhe vlera e këtij "shfrimi" duket në gjurmët që lë tek lexuesi. Parë me këtë sy, them që ky "shfrim" poetik ia vlen. Nuk them se ekzagjeroj kur këtë "shfrim" ta quaj "vullkan". Arsyetoj pak a shumë kështu: poeti është "vullkani"; magma çan koracën dhe vërshon "llava poetike" made in Adem Zaplluzha. Është një "llavë" sa e nxehtë dhe aq e bukur.

Tek i lexon poezitë, befasohesh me figurat artistike ku në krye të herës qëndrojnë metaforat. Janë të tilla që një lexues sikur e hipnotizojnë dhe e humbet pusullën aq, sa detyrohet që t'i kthehet jo vetëm njërës prej poezive, vetëm e vetëm për të kapur mesazhin.

Poezia,- thotë Lasgush Poradeci,- është divine dhe, poeti, ndërsa shkruan, sikur shenjtërohet. Dhe vërtet kështu ndodh dhe me Zaplluzhën. Ai, sikur shkruan një poezi hyjnore dhe, si çdo gjë "hyjnore", nuk mund të jetë për të tërë,

Por atje ku duhet të vejë pikat mbi i, ai bëhet si një fshat që duket dhe nuk do kallaus,se" ka parë plisa të grisur e të gjakosur në Gjilan/.../kur njeriu përtypte hekur për një fjalë goje/--- ashtu si nuk harron"xhepat që

Adem Zaplluzha - Pëllumbat prej rrufeve

mbushnin me kandra e hardhuca/ se mos
kishin fshehur flamur/.

Ranier Maria Rilke (1875-1926), thotë:- Në
gjërat e rëndësishme e të thella,
papërshkruemërisht, ne jemi
vetëm".Pikërisht, në këto çaste të kësaj
"vetmie të madhe", ZAPLLUZHA shkruan
vargje,si:"Atdheu nuk gjen kund/ ose"hapi
krahët, Atdhe, që të vendos kokën/ ose ca më
tutje:" Kalaja e qytetit tim ishte dhe do të jetë
kurdoherë varr për të huajt.

Ja dhe një sentencë me vlerë: " në varret
e etërve/ mbjellim rrape që nuk u bien
gjethet asnjëherë.

* * *

Poeti ADEM ZAPLLUZHA, sado
rekordmen në poezi, është me këmbë në tokë
dhe afër halleve të vendit të tij. Ai
modestisht thotë:- "Kur erdhi koha,ATDHE,
kam qit pushkë për ty, por vetëm kaq, por
nuk mund të rrijë i qetë, kur sheh"hajnat që e
grabisin(ai shpreson që një ditë do japin
llogari;). Guxon me zërin e vetë poetik e të
bërtas:"Evropë bën lojëra çnjerëzore me
Atdheun tim".

I lidhur gjakësisht me Atdheun, i vjen keq që
fëmijët e lënë Atdheun se"duan libra dhe
bukë/ dhe ti,Atdhe, nuk je në gjendje...

Adem Zaplluzha - Pëllumbat prej rrufeve

S'mund ta mbyll këtë shkrim timin, pa vënë në dukje se Adem Zaplluzha di ta qëndis bukur dhe lirikën e dashurisë. Vini re vetëm këtë poezi:" Hesht, të lutem"

"... se janë të parëndësishme, fjalët/kur flasin sytë e tu/./Kur buzët dridhen si lule të këputura/ Apo do të pres dhe një mijë vjet/kryesore është të dish pse të vdesësh/ Ose në një poezi tjetër:/po të mos ishe ti/lulet e kaltra nuk do çelnin/ Dhe mund të vazhdoja dhe me vargje të tjera të këtij poeti me vlera të mëdha. Po të vazhdoja më duhet të pranëvija e të tjera pasazhe që si, fshatar që jam dhe jetoj me imazhe nga fshati, Adem ZAPLLUZHËN e përfytyroj si atë mullixhiun e fshatit që e mbush mullirin me grurë poetikë dhe vetëm bluan e bluan duke na dhënë një poezi të bukur e me kaq mesazhe të bardha. Urime,ADEM ZAPLLUZHHA! Me bereqet të bardhë poetik!

Tiranë, 22 gusht 2017

Cikli i parë
Nën rrënjët e lashtësisë

DUA TË FLE SI FOSH NJA

Në flokët e saja të mëndafshta
Era i prek telat e kitarës
Ti jeton në kujtesën time
Më lër të qetë
Për asgjë mos më zgjo sonte

Dua të fle me ëndrrën tende
Mes mureve të mykura
Përfetoj vallen e myshqeve
Kur fytyra e pasqyrës çdo pranverë
Buzëqesh si flutura mbi altar

Të thashë më lër rehat
Dua të fle si foshnja
Në ëndrrën tënde të virgjër
Mos m'ë prek fluturat e plagosura
Më lër të fle në kujtesën e ëndrrës

LEJLEKËT VEÇ KANË FILLUAR SHTEGTIMET

Dy zogj prej argjile
Në një vazo me dhembje
Këndojnë në sqepin e ditës
Era frynë nga lugu i Drinit të Bardhë
Lejlekët veç filluan shtegtimet

Mes pemëve paska mbetur
Një shtërg i moshuar
Oxhaku me pamje surrealistë
Dhembshurisht i përcjell fluturimet
Kjo dyndje zogjsh s'do pushoj kurrë

Mbrëmë i mbylla të gjitha dritaret
Jugu i çmendur
Mbi një kavak të moshuar
Luan një melodi me shumë harqe
Perëndimi shikon fundosjen e anijeve

Në mol nuk i kanë kyçur fanarët
Drita e diellit duket e zbehtë
Nga majat e maleve
Si patriarkët e moshuar zbresin delet
Etja lëpinë kripën e mbetur të stinës

SA HERË QË LËKUNDEJ RRËNJA E TOKËS

Në mua rritet një rrap
Degët e të cilit përfundimisht shtrihen
Deri te baladat e lashta
Shtrihen edhe përtej rrënjëve të tokës

Ju kam thënë dhe të gjithë e dini
Unë jam rrap i dhe poeti
Që këndojmë për atdheun
Këndojmë për të mos i harruar sinorët

Me kujtohen tërmetet por rrapit
Nuk iu dridheshin qerpikët
Sa herë që lëkundej rrënja e tokës
Ai stoikisht i duronte dhembjet

Tundej si dallgët e tërbuara te detit
Ndonjëherë qante si fanari
Por sërish i rikthehej rrënjëve të veta
Dhe kënaqej duke kënduar me poetin

NË MUA RRITET SHPENDI I SHENJTË

Sikur të ishte ashtu
Siç pohoni ju
Bota do të dukej shumë e varfër
Për një pasion
Për një pëllumb prej rrufeve

Unë e di se në sytë e tua të gështenja
Mbinë trëndafilat e egra
Dhe i prekin telat e fjetura të kitarës
Mbinë puthjet e zogjve
Kur çelin mjegullat vezë të kuqe

Asnjeri prej jush asnjëherë
Nuk deshët të kuptoni
Se pasioni im i ngjan asaj të erës
Kokëfortësia e juaj
Më bëri të jem një tjetër njeri

Mos harroni si njerëzit
I dua pëllumbat
I dua edhe fluturimet e pakushtëzuara
Qe u shëmbëlleshin
Rrufeve të zjarrta

Si në atdheun tim
Në mua rritet shpendi i shenjtë
Nga ky gur i stralltë
Gjithmonë kanë lindur
Dhe vdekur pëllumbat prej zjarri
Siç kanë lindur dhe vdekur perënditë
Ottawë, 6 korrik 2017

NGA SYTË E KALTRA TË VASHAVE

Ju lutem mos i vrisni pëllumbat që flenë
Në shpirtin tim
Në mua jeton një botë e tërë pemësh
Prej atyre të egra
Deri te shartimet e të gjitha llojeve

Jetojnë parathëniet e gjelbërimit
Kur qiellin e shtrydhim
Për një gllënjë ujë
Etjes i japim kohë që si njeriu
Të mendoj për vdekjen e milingonave

Nga sytë e kaltra të vashave
Çdo mëngjes
Si në ndonjë përrallë të harruar
Zgjohen dashuritë
Zgjohen epshet e pa shfrenuara të shirave

Sa herë që e shoh drenin e egër
Më kujtohet adoleshenca
Dhe brirët e thyera të ditës
Më kujtohen si sot
Çastet e dënësës së zogjve të egër

Tani më jam i moshuar
Pamja ime rebele nuk drejtohet asnjëherë
Në drejtim të vashave çapkëne
Ato si të turpëruar me nostalgji
Shikojnë lëndinën dhe vdekjen e gjelbërimit

PAMË PLISA TË GRISUR E TË PËRGJAKUR

Kam përsëritur me qindra herë
Se në mëngët e këmishës sime të arnuar
Fshihen të gjitha llojet e erërave
Stuhitë dhe furtunat
Si foshnjat flenë nëpër historitë e arnave

Gjithmonë dhe në çdo kohë
Më kujtohen kaprojtë e fëmijërisë
Më kujtohen sutat kur lodronin
Nëpër gjelbërimin e djegur
Lodronin pa asnjë ëndërr për të nesërmen

Ishin kohërat kur njeriu përtypte hekurin
Për një fjalë goje
E degdisnin nëpër burgjet e nëndheshme
Nga të cilit mund të dilte
Vetëm me një arkivol gri

Ishin motet e liga për shqiptarët
Nëpër rrugët e Gjilanit
Pamë plisa të grisur e të përgjakur
Pamë se si i gjuante furtuna me gurë
Kurse fjalën s'mundte ta burgoste askush

NDEZIN NGA NJË OSE DY QIRINJ

Të dielave si rrezet e diellit
Na shkëlqejnë kopsat në gjoks
Nga syri i tretë i ditës
Pikon një lloj eliksiri
Që na i shëron të gjitha problemet

Të dielave dalin plakat
Me shamia të reja në kokë
Dhe tërë kohën si në çezme
Bisedojnë në oborrin e kishës
Për këmishën e bardhë te Penelopës

Te dielave me vrizma të shiut
Si me vesën e mëngjesit i lajnë sytë
Pastaj i afrohen altarit
Ndez in nga një ose dy qirinj
E ne nuk mësuam për kë ndizeshin qirinjtë

NËPËR XHEPAT TONA TË SHQYERA

Të trokiturat nuk na i grithin veshët
Gati sa na hyri ne gjak
Ajo muzikë e trishtuar
Kurse uniformat grive
Çdo ditë me kondak i binin dyerve
Më duket se
Na e kontrollonin edhe gjumin

Sa herë që shkonim në shkollë
Kërkonin nëpër çantat tona
Flamuj të fshehur
Por asnjëherë nuk kuptuam
Përse i futnin duart e përlyera
Nëpër xhepat tona me qindra arna

Mbase u mësuam me këto tortura
Na dukeshin qesharake
Këto gjeste të papërfillshme
I mbushnim xhepat me hardhuca
Besa edhe me kandra
Sepse diçka tjetër as që meritonin

NËN RRËNJËT E LASHTËSISË

Qiejt katran e të mugtë
Nga grykat e mbushura me blozë
Derdhen mjegullat e plumbta
Në gjoksin e plagosur të pranverës
Dita i shtrydhte stërkalat e shiut

Një re e murrme si nga lashtësia
Zbret shkallëve të qiellit
Zbret duke i zgjuar nënat nga gjumi
Nëpër kështjellat e lotëve
Notojnë fashat e përgjakura

Një varr i vithisur
Më shumë së njëqind vjet
Ledhaton drurin e mështeknës
Nën rrënjët e lashtësisë
Po çelin gonxhe jaseminët

ATDHEU IM KRENAR

Hapi krahët atdheu im
Hapi të fundosem në ëndrrën tënde
Dua të vdes në përqafimin e drurëve
Siç vdiqën etërit e mi

Atdheu im i shenjtë
Me mija poetë kënduan për ty
Dhe po aq thuren ditirambe
Ti kurrë i kërrusur gjithmonë krenar

Kur e pata më së vështiri
Nuk ta pamë lotin në sy
Këndove duke i lëpirë plagët
Por kurrë nuk iu dorëzove askujt

Me flamujt e tu të grisur
Si Gjergji i lidhe të nëntë plagët
Por lotin kurrë s'ta pamë në sy
Atdheu im krenar dhe i dëshpëruar

TË LUTEM LARGOMI ËNDRRAT

Nëse me zë gjumi sonte
Të lutem
Largoj ëndrrat nga dhoma ime
Dua të fle rehat
Si një patriark pa probleme

Të thashë largomi ëndrrat
Më kanë lodhur e dërmuar
Për pak se vdiqa një natë
Kur i pashë xhelatët
Si më ofronin në gijotinë

Mos më lërë të fle
Kam shumë frikë nga kjo natë
Të lutem largomi ëndrrat
Më shkallmoi pagjumësia
Dhe frika nga fantazmat

RRAPI NË FUND TË LEGJES

E tërë bota po fshihet
Në pasqyrën e ndryshkur të murit
Një shi i bezdisshëm po bie
Pandërprerë po bie
Mbi krahët e qullura të pëllumbave

Jashtë portave të mbyllura
Nuk dinë të ndalen
Ulërimat e lukunive të tërbuara
Një furtunë e pamëshirshme
Po ngre kokë në veriperëndim

Në kohëra të liga
Kur njeriu për njeriun
Behet ujk
Me tërë forcën trishtimi kafshon
Kujtesën e kalbur të pemëve

Kaluan më se njëqind vjet
Po aq herë si nëpër legjenda
I dëgjuan vigmat e përroit
Rrapi në fund të lagjes
Lodhej duke i numëruar kufomat

SI ATDHEUN TËND

Pyet kë të duash
Vëre gishtin në cilin do
Pikë të hartës ose të globit
Prapëseprapë
Ti do të jesh pre e ëndrrave tua

Ik në daç edhe në fund të dynjasë
Hulumtoi thellësitë
E të gjitha oqeanëve
Por si atdheun tënd
S'do gjesh askund një vend tjetër

Ulu pranë kishës Noter Damë
Përgjëroi murgjit duke i larë mëkatet
Në daç pyeti femrat lapërdhare
Por si atdheun tënd
S'do gjesh vend askund

SONTE DUA TË JEM VETVETJA IME

Sa herë që trembem në gjumë
Në shpirtin e natës
Ndjej rrëqethjen e zërit
Nga duart e mi pikojnë gjethet
Pemët dënesin
Si kalamajtë e braktisur

Rri pranë gurit të varrit
Përgjoj në heshtje rritjen e luleve
Dhe të gjetheve të fishkura
Në etjen time zgjohet nata
Nga gotat e të dehurve
Sterra i përpinë rrënjët e pjergullave

Sonte dua të ngjaj me drurin
I cili kurrë nuk u lakua
Nga degët e pamposhtura
Lindin dhe vdesin ëndrrat
Më të bukura të puthjeve
Sonte dua të jem vetvetja ime

TI DUHET TË JESH PAKËZ MË TEPËR

Të këndosh kur të gjithë vajtojnë
Do të thotë
Se ti nuk i ke larë hesapet
Me mëkatet e tua
Kjo botë hileqare i ka njëmijë e një dyer
Shiko me kujdes
Se cilën do ta hapesh

Nuk të mjafton vetëm kënga
Njerëzit hipokritë
Dinë të qajnë dhe të vajtojnë njëkohësisht
Ti duhet të jesh pakëz më tepër
Se vetvetja
Me kërcimin e parë
Ta kapërcesh rubikonin e të ligave

Të jesh njeri është punë e madhe
Emrin të cilin e mban
Nuk ke lindur nga guri
Por nga një copë delikate prej mishi
Ty të përket e ardhmja
Detyrat t'i kryesh në kohë të duhur
Në plotë kuptimin e fjalës të jesh edhe njeri

MOS NGURRO EC EDHE DISA HAPA

Të lutem hidhe hapin e parë
Dalëngadalë
Kalo deri te dritarja
E majtë e dhomës së errësuar
Shtrije vështrimin deri te pemët

Atje do e takosh hijen time të gjunjëzuar
Shiko më mirë mes xhamave
Shiko duart që zgjaten deri te ti
Janë shenjat e para
Të një përqafimi delikat

Mos ngurro ec edhe disa hapa
Përtej murit të verbët
I kam lënë ëndrrat e mia të fishkura
Afrohu mund të ringjallen
Nga shikimet e tua prej zjarri

Dikush duhet ta hedh hapin e parë
Përse të mos jesh tani ti
Njëqind vjet eca nëpër dhiare
Dhe kurrë nuk pata fat
Ta zgjoj nga gjumi ëndrrën time

NË NJËMIJ E NJË DYER TROKITEM

Përtej hapave tona
Flaka e verdhë
Kush mund t' i ndalë sonte zjarret
Të mos digjet dynjaja

Kyçi qirinjtë e shkyçur
Hëna paska nevojë për dritë
Në mol qenkan ankoruar anijet
Nga spirancat dëgjohen disa vikama

Mbi qiellin e mërrolur
S'ndalen krakëllimat e reve
Një kukuvajkë s'pushon së dënesuri
Qante edhe peshku i humbur

Njëmijë vjet i pritem shirat
Në njëmijë e një dyer trokitëm
Trokitëm me ofshamat e pandërprera
Askush s'deshi të dëgjoj për hallin tonë

HESHT TË LUTEM

Sa janë të parëndësishme fjalët
Kur flasin sytë e tu
Kur buzët dridhen
Si teli i këputur i kitarës

Sonte hesht
Mos thuaj asnjë fjalë
Dëgjoje zërin e shpirtit
Se si gjëmon nën çatinë e rrënuar

Nga zhurma më janë shurdhuar veshët
Hesht të lutem
Dua ta ndjejë zërin e puthjes tënde
Më pastaj lirisht mund të vdes

DO TË TË PRES EDHE NJËMIJË VJET

Mbylli qepallat ashtu ngadalë
Pastaj nëse do
Lëshohu pingul në gjoksin tim
Edhe në me mbytësh me sqepin tënd
Unë serish
Do jetoj pas vdekjes

Kur hëna lozonjare
Fundoset në ëndrrën tënde
Ti hapi portat e mbyllura
Mbushi shtambat me ujë
Me mija udhëtarë nate
Presin shërbimin tënd

Po deshe sonte
Mbështete kokën delikate
Mbi gjoksin tim prej shkëmbi
Fli deri në një tjetër nesër
Unë kam shumë durim
Do të të pres edhe njëmijë vjet

MURGJIT ISHIN TË NGAZËLLYER

Mbi qiellin tim prej zogjve
U lëshuan meteorët
Ishte ditë e diel
Në pasqyrat e vezëve të kuqe
Për herë të parë i festoja pashkët

Nuk di se çfarë ngjau atë ditë
Por me mija zogj
Fluturuan nëpër qiellin e fëmijërisë
Murgjit ishin të ngazëllyer
Sa që i këndonin edhe psalmet e huaja

Nuk di se sa vjet na u deshtë
Ta njohim vetveten
Por me duket se u deshtë shumë kohë
Ta mësojmë gjuhën e patave të egra
Dhe artin e përsosur të fluturimit

POR PËR KTHIMIN E ULIKSIT

Uliksi kurrë nuk arriti në Itakë
U bë pre e circes
Dashuroj udhëtimet e largëta
Penelopa ishte vetëm një ëndërr
Në imagjinatën e Homerit

Kam lexuar për anijet e vdekura
Që shndërroheshin në fantazmë
Udhëtimet e Guliverit
Dyllin me të cilin Uliksi
I mbylli veshët e anijes së fundosur

Fëmijët që ngjajnë përmendoreve
Duke i pritur anijet e fundosura
Duken si fluturat gjigante
Mbi krahët e të cilave
Fluturojnë mjegullat e zjarrra

Pata dëgjuar edhe për dyndjet e zogjve
Kur ktheheshin me nga një krah
Të thyer në atdhe
Por për kthimin e Uliksit
Kot prite një qen i murrmë besnik

ASKUJT PËRPOS HESHTJES

Çdo herë vjen dhe troket
Në portat e mbyllura
Kur e dëgjon
Thirrjen e shurdhët të epshit
Duart e saja u shëmbëllejnë
Duarve të natës hileqare

Nuk di se çfarë kërkon nga unë
Kur troket mbi lëkurën time
Nga e cila presin evgjitët
Që pas tharjes së saj
Të mbarojnë një daulle të përsosur
E cila mund t'i zgjoj agimet e përgjumura

Kur lëshohen netët sterrë mbi tokë
Dimrat janë të gjatë e të zinj
Nuk i ngjajnë asgjëje
As nuk i shëmbëllejnë e as nuk i besojnë
Askujt përpos heshtjes
Nga e cila u plagosën shtatë herë

PËRRJETONIN NJË ALERGJI KUAJSH

Më kujtohet kur tregonte
Im gjysh
Për përplasjet e flamujve
Netëve të vona tregonte
Se si nën thundrat e kuajve të luftës
Shqyheshin rrapet

Nëpër llagëme të mbushura me ujë
Fshiheshin ushtarët dezertorë
Priftërinjtë dhe murgjit
I ndërronin kapelat dhe veladonët
Qe besa
Ndërroheshin edhe besimet

Kurrë nuk dihej gjatë luftimit
Se flamuri i cilës ushtri
Të binte në dorë
Kryesore të kesh për çfarë të vdesësh
Edhe me flamurin e gabuar
Të shpallnin hero të asaj beteje

Kurse llogëmet e hapura
Me përplot lagështi dhe myshqe
Dridheshin në gjeografinë e eshtrave
Dizgjinët dhe mëgojëzat
Përjetonin një alergji kuajsh
Sa që këputeshin si fijet e mëndafshit
Otwë, 7 korrik 2017

KUR DJERSITET DHOMA

Eja e dashur nxito
Nuk kemi kohë të zihen vezët
Mos i humb këto çaste
Pashkët për çdo vjet përsëriten

Të kujtohet festa e vitit të kaluar
Kur i ndiqnim mjegullat e çmendura
I ndiqnim me padurim
Mbi sqepin e një zogu të kaltër

Mos humb kohë
Pas gjerave të kota nuk ia vlen
Të thashë se festat gjithmonë përsëriten
Kurse këto çaste kurrë nuk kthehen më

Ja shiko nën pemët ato pak vrizma shiu
Sa shumë ngjajnë flokëve të tua
Kur djersitet dhoma
Sa shumë u shëmbëlleshin fluturave të kaltra

Cikli i dytë
Mirë u pafshim në një tjetër kohë

NË VEND TË TYMOSJES

Qëndroj ulur pranë pasqyrës
Një botë e tërë
Me tërë durimin e saj
I rregullon në thonjëza
Hallet e hallexhinjve të zakonshëm

Përtej dritareve në kopsht
Shtreza veç ka zënë vend
Me gjakftohtësi i atakon rrënjët
Derisa pemët
Qëndrojnë në këmbët e tyre të dyshimta

Rri ulur herë në divan
E herë në karrigen time lëvizëse
Në vend të tymosjes
I numëroj trespiket e shtatë feve
I numëroj deri në pakufi

Karrigia lëvizëse më përkund
Sikur të isha një gisht njeri
Tespiket me shkërmoqen
Shkërmoqen si misri i kalbur
Nëpër duar më mbetet peri i dylltë

MBI ASFALTIN E LAGUR

Nëse poezia nuk është frymëmarrje
Çfarë mund të jetë kënga
Në sqepin e bilbilit
Ose krakëllima e korbit
Kur fluturon mbi qytetin tim të djegur

Në shumë raste zërat ndryshojnë
U shëmbëllojnë hijeve
Kur thyhen në parmakët e dritareve
Dielli aq shumë ndriçonte
Sa që nga sytë e verbëta fluturonin zogjtë

Pemët dukeshin të çuditshme
U ngjanin njerëzve
Qëndronin në këmbë ose zvarriteshin
Mbi asfaltin e lagur
Nga shirat e egra që ranë këto ditë

JU LUTEM M'I PËRKUJTONI ZËRAT

Ju lutem m'i përkujtoni emrat e zogjve
Paskam harruar
Se si quhej zogu që i ngjanë ujit
I cili çdo mëngjes ma prishte gjumin

Më duket se kënga e tij shëmbëllente
Kambanës se kishës së rrënuar në lagje
Ose ezanit me zë të trashë të hoxhës
Ju lutem m' i përkujtoni emrat e zogjve

Si kam mundur të harroj
Sa shumë i shëmbëllen harresa
Kujtesës sime të varfër
As njëra e as tjetra nuk me kujtohen

Përpos zërit të erës
Asnjë zë tjetër nuk më kujtohet
Ju lutem m' i përkujtoni zërat
Mbase do harroj edhe të flasë

KURSE PËR FITORET ASNJË FJALË NUK FLET

Ende pa çelur lulet
E jargavanit
Pemët ne qytetin tim japin fryte
Kalaja me mburrje
Bisedon për të kaluarën e saj
Rrëfen për ushtarët e dehur
Dhe gjeneralët lakuriq
Tregon për humbjet
Kurse për fitoret asnjë fjale s'flet

Mbase asnjëherë
Nuk ka pasur ndonjë triumf
Ose nga frika dhe tmerri i përjetuar
I ka harruar emrat
E të gjitha betejave të mundshme
Një ditë i pëlçet lëkura nga gëzimi
Kurse ditën tjetër nga hidhërimi
Nuk është në gjendje
T' i numëroj flamujt e humbur
Nëpër beteja
Kalaja e qytetit tim gjithmonë ishte
Dhe kurdoherë do te jetë varr për të huajt

KUR KEMI KOHË

Kur kemi kohë
Numërojmë zërat e pemëve
Nga degët lakurique
I zbresim ëndrrat e zogjve shtegtarë
Hënës ja lidhim tasat në bisht
Dhe ngarendim pas ikjes së saj

Kur kemi kohë të bollshme
Nga mjegullat shtrydhim
Gjumin e yjeve
Dhe gjatë gjithë kohës
I lodrojmë si kuajt e egër
Meteorët endacakë

Kur kemi kohë
Me lule të kaltra thurim
Sinorët e atdheut të copëtuar
Dhe në varret e etërve
Vendosim rrape
Qe s'u bien asnjëherë gjethet

JANË THARË PEMËT

Kopshti im paska mbetur pa asnjë lule
Në buzët e ndryshkura të mëngjesit
Qenkan fışkur edhe zambakët
Kjo shtrezë e verdhë
Po i thanë rrënjët e stinës

Nga frymëmarrja e Lumëbardhit
Derdhen disa lumenj
Një etje e ka kapluar qiellin
Në kopshtet e posa të mbjella
Janë tharë lastarët

Me qindra vjet po e presim shiun
E shi nuk bie në tokën tonë
Para disa ditëve
Një hardhucë mbi rrasat e fshatit
Kishte bërë vetëvrasje

ETJA E JOTE E PANGOPSHME

Mbi një tavolinë antike
Dy sy si dy diej
Shëmbëllejnë fluturave të kaltra
Ti nuk erdhe
Gota e mbushur me verë të kuqe
Zbrazej nga kujtesa ime

Nuk mund të të krahasoj
Me asnjë ëndërr
Ti je drita dhe zhgjëndrra ime
Nga ty mësova artin e dashurisë
Buzët e tua të njoma
U shëmbëllejnë dallgëve të Jonit krenar

Sa here që më sillesh rreth kokës
Në mua zgjohet adoleshenca
Duart e tua
Etja e jote e pangopshme
Më lidhin aq fort me zinxhirët e kujtesës
Sa që edhe të vdekurin po e ringjallin

MBI SUPET E TUA ATDHE

Nuk jam gur varri
As toka e lashte e harruar
Jam njeri
Një copë mishi i ndrydhur
Dhe i shtrydhur nga historia lavire

Mbi lëkurën time të grisur
Kaluan disa luftëra të padrejta
M' i gërryen sinorët
Atdheu im nuk i ngjante një toke
Ishte kusur në duart e hanxhiut

Këtë nuk po ju them unë
Por kam mësuar dhe dëgjuar nga etërit
Se tokën time e copëtuan ujkonjat
Për ta shpëtuar vetveten
Fushën e Mëllenjave e qitën në treg

Me qindra vite këtu nuk u ndalen
Gjëmat as vigmat e shpirtrave
Kush nuk i kalëroj drurët e djegur
Mbi supet e tua atdhe
Evropa bëri tregtinë më çnjerëzore

I NXORA NGA KUJTESA IME

Në thellësinë tende
I numërova tingujt e heshtur
Të zërave
Dielli kishte zbritur aq afër tokës
Sa që m'i përvëlonte
Flokët e mi të thinjura

I nxora nga kujtesa
Të gjitha bojërat e dynjasë
Pikturova një tjetër diell
Pa brenga
Të jetë i barabartë për të gjithë
Një lloj ta ngrohë tërë dynjanë

Dielli im i ri tani në gjithë botën
Lodron si kuajt e paçjerrë
Hingëllon më mirë se mjegullat
Në pasqyrat konvekse
Hyn e del
Si në ndonjë ëndërr të lashtë e magjike

PAS NJË OSE DY JAVE

Më duket se asnjëherë nuk e pashë
Boten e ëndrrave
Gjithmonë nga gishtat e mi
Pikonte si rrëshira
Një zhgjëndërr e pashpjeguar

Luleshtrydhet ishin tharë atë verë
Trëndafilat kishin çelur
Toptha të zeza prej trëndafili
E tërë bota ishte mbështjellë
Me një pluhur të zi kozmik

Njerëzit dhe pemët e egra
Lindnin nga pluhuri
Një mbështjellje artificiale
I shtrëngonte fort nofullat e mi
Ishte e pamundur të më dëgjohen vigmat

Pas një ose dy jave
Filluan të bien shirat e baltosur
Deri në grykë u mbushën rrugët
Nëpër një ujë të zi katran
Notonin çatitë e shtëpive të shkulura

NA KISHTE HARRUAR EDHE VETË KOHË

Më përshëndeti një zë prej baritoni
Për të dytën e të tretën herë
Më tha mirëmëngjesi
Shikova thellë në sytë e tij
Por nuk e njoha

Na kishte harruar edhe vetë koha
Në shikim të parë
Dukeshim si dy të huaj
Unë me një kapelë të kadifenjtë
Kurse miku im me dorëza prej kashte

Përshëndeta edhe unë
Që të dy në mënyrë habitore
Shikonim njëri-tjetrin
Nuk bëzamë
Si kuajt revan vazhduam rrugën

Pas pak sërish u pamë të varret
Ai me shikonte drejt në sy
Kurse unë dorezat e tij prej kashte
Ishim aty për të njëjtën qëllim
Atë ditë varrosej kujtesa
Dhe miku ynë i përbashkët

MIRUPAFSHIM NË NJË TJETËR KOHË

Gëzuar për shëndetin tënd atdhe
Do e pimë gllënjken e fundit
Të trishtimit
Më pastaj
Do themi lamtumirë njëri – tjetrit

Unë do e marr dynjanë në sy
Ty po të lë me dertet e tua
Por për diçka shumë të rëndësishme
Nuk me mbetet hatri
Kur ishte koha qita pushkë për ty

Tani po shoh se jeta i paska
Edhe hallet e saja
Fëmijët po kërkojnë libra dhe bukë
Kurse ti atdheu im nuk je në gjendje
Të na ofrosh këtë kënaqësi

Gëzuar dhe për shëndetin tënd atdhe
Lamtumirë
Po të përshëndes me një gllënjke trishtimi
Mirupafshim në një tjetër kohë
Edhe fëmijët e mi meritojnë diçka më mirë

PAMJA JOTE TREDIMENSIONALE

Në dhomën tonë të vjetër
Me plot lagështi
Rriten myshqet e verdha
Përballë pasqyrës së ndryshkur
Korniza e vjetër me xham të thyer
Përjeton katarzën e viteve

Ti rri ulur në divan
Pamja jote tredimensionale
Paraqet ngjashmërinë më të mirë
Me Mona Lizën
Në një mënyrë të paqartë
Dhe krejtësisht surrealistë derdhen ngjyrat

Nga të katër anët e dhomës
Si dy kokrra xhevahiri
Sytë e tu
Regjistrojnë pamjen e dhomës së errësuar
Kurse lagështia
I shëmbëllen psalmeve të perëndive anonim

Gjithmonë e njëjta dhomë
Shiriti celuloid i shikimit tënd
Pamëshirshëm regjistron
Zëzëllimën e mushkonjës
Kurse portreti yt
I pakapshëm dhe tri dimensionale
Sa shumë i ngjanë portretit të Mona Lizës

GALAKTIKAT SI NË TEATRIN ANTIK

Brenda meje po mbyten detet
Kallameve dhe grunajave
Dikush ua vuri flakën
Digjet toka
Si baruti i trentë digjet gjelbërimi

Nga shpirti im fluturuan fishekzjarrët
Qielli i sterruar ndryshoi ngjyrën
Yjet klandestinë ikën
Shtatë vjet larg u larguan këndesat e zinj
Dhe kurrë më nuk kënduan në atdheun tim

Brenda detit po mbytet një njeri
Në shpirtin e shkumës se kripur
Hapet një varr
Galaktikat si në teatrin antik
I lëshuan perdet e zeza të dhembjes

NJË TRIO I TRISHTUAR

Si peshkvja nga sytë e tij
Pikonte errësira
Një kitare e thyer
Qante mbi partiturat e grisura

Thonë se vetëm poetët
Kanë kaq shumë lot dhe fuqi
T' i këpusin telat e erës
Stuhia e plagosur gjëmon në breg

Njeriu kitara pa tela
Dhe poeti
Një trio i trishtuar
Recitojnë Poemën e Mjerimit
Ottawë, 8 korrik 2017

NJË DITË DO ZGJOHEN DRURËT DHE GURËT

Më keni lodhur e dërmuar
Me broçkullat e pakripura
Atdheu im krenar
Nuk është mollë e kalbur
Që mund ta kafshoj çdo kandër
Mos me lodhni më shumë
Ndaluni me lehjet e juaja monotone

Shumë pak keni dhënë
E aq shumë kërkoni nga palca e atdheut
Sa që një ditë do ja rripni lëkurën
Mbase jeni të pangopshëm
Ju bijtë e djajve
Asnjë plumb nuk shkrepet
Për nderin e tij e sa shumë po kërkoni

Kurse sot jeni duke u krekosur
Si këndesat e trentë nëpër kafaze të hekurta
Ju dreqër të dreqërve
E rropët për së vdekuri
E sot
S'ju mjafton kaq doni ta rripni
Edhe për së gjalli atdheun tim

2.

Lëreni rehat po ju them
Mos ja lëndoni shpirtin
O lapërdharë
Një dite do zgjohen drurët dhe gurtë
Do ju ndjek ndërgjegjja nëse e kini
Deri në fund të dynjasë

Ju thashë se jeni dreqër të dreqërve
Ligësia e juaj nuk ka kufi
Mos ja ndalni hovin
Është koha me e përshtatshme
Për ngritjen e flamujve
E jo të uljes siç dëshironi ju

Djemuria e tha fjalën e vet
Ua tregoi udhën djajve të zinj
Do ju tregoj edhe juve
Se kah duhet të shkoni
Mos harroni asnjëherë
Se një ditë
Do përfundoni në fëlliqësinë e juaj

3,

Ju njoh mirë kur i keni veshur
Pantallonat pa brekë
E sot po ma lodroni atdheun
Si po i bien daulleve të tjerët
Merreni veten me të mirë
Mendoni pakëz
Do ndryshojnë kohërat një ditë
Do rritet çmimi i birucës se miut

Kjo tokë do çohet në këmbë
S'do zvarritet si i plagosuri
Një ditë do i shëmbëllej Gjergjit
Do i del përballë bajlozëve të zinj
Janë lodhur edhe njerëzit
Po u ngritën një ditë në këmbë
Vaj halli për ju
Pak do ju duket fëlliqësira e juaj
Pak do ju duket fëlliqësira e juaj

4.

Jemi lodhur nga kjo pangopësi
Atdheu ka nevojë
Për pak frymëmarrje dhe infuzion
Jeni duke e ngufatur
Çdo ditë e me shumë
Sa që e keni qitur në dy gjunjë

Po i shëmbëllen lëkurës së grisur
Ose i kafshuar nga gjarpinjtë
U bëmë gaz i dynjasë
Luftëtarët po vdesin për një kafshatë buke
Kurse qentë e juaj hanë në pjata prej ari

Kjo tregon se jeni dreqër të dreqërve
Krijesa pa ndjenja
Rrjepacakë
Duke gënjyer na shikoni në sy
He ju verbofshin që të dy sytë

5.

Nuk jam i zoti që të ju kërcënohem
Por po ju them
Larg duart e pista
Nga plagët e atdheut tim

Lëreni që njëherë e përgjithmonë
Le t'i hapi sytë
Mos ja ngufatni frymëmarrjen
Tepër është lodhur nga skamja

Merrni çfarëdo që keni plaçkitur
Vetëm zhdukuni nga ky vend
Shkoni ku të doni
Mund të shkoni edhe në dreq të mallkuar

Por atdheun tim lëreni rehat
Le të merr frymë lirishtë
Si një tokë e lirë
Me qindra vjet ja zunë frymën
Ata që kurrë s' ja deshën të mirën

TË MOS LËNGOI NGA ASNJË TUFAN

Një lumë po mbytet
Brenda shpirtit të dallgëve
Dielli i zbehtë
Rrezitet në bregun e djathtë të Drinit
Hasjanët këta burra të gurit
Gjithmonë kënduan maje krahut

Nga shpirti anonim i drurëve
I shtrydhen të gjitha këngët
Kënduan duke vallëzuar
Por edhe duke vdekur
Nuk i ndalen
Asnjëherë zërat e maleve

Kënduan aq shumë sa që mësuan
Drinin i Bardhë
Të mos lëngoje nga asnjë tufan
Ndanë brigjeve të virgjëra
Mbollën dashurin e gurtë të njeriut
I cili këndoi për shkronjat e alfabetit

TI JE FRYMËMARRJA DHE GJAKU IM

Njëmijë vjet kërkova një tjetër Zot
Udhëtova nëpër xhungla të pakalueshme
Deteve u dola përballë
Me tufanet u kacafyta
Deri në alivanosje
U kacafyta duke kërkuar Zotin tim

Edhe njëqind vjet te tjerë po të udhëtoja
Do ishte e pamundur
Ta shoh Zotin
Frymëmarrjen që nuk preket
Iluzion i paparamenduar nga askush
Por ti je diçka më shume se Zoti

Përpos teje Zot tjetër nuk dua atdhe
Ti je për mua gjaku
Dhe frymëmarrja e fisit tim
Ku m' u rriten dhe vdiqën etërit
Ku u lindin nipat dhe mbesat
Ti je frymëmarrje dhe gjaku im atdhe

OSE DY PASHË PARA MEJE FUNDI

Kush tha se ekziston fundi i botës
Mos i besoni
Nuk ekziston as fillimi
Në sillemi dhe rrotullohemi
Në një rreth vicioz

Ja këtu mund të jetë fillimi
Ose dy pashë pare meje fundi
Por gjithsesi
Këto hapa vetëm mund t'i numërojmë
T'i numërojmë deri në pafundësi

As fundi e as fillimi nuk ekzistojnë
Fillimi është lulja e posa çelur
Kurse fundi një gjeth i këputur
Ne të cilin askush nuk arriti
Ta nuhas bukurinë e aromës së kohës

PO TË MOS ISHE TI

Po të mos ishe ti
Lulet e kaltra
Kurrë nuk do të çelnin puthjet e tua
Nga shpirti yt
Derdhen lumenjtë dhe liqenet
Ti je alfa dhe omega e dashurisë

Je gruaja nëna dhe fjala
E shkruar dhe e pashkruar
Mund të jesh edhe bibla
Libër profetik
Të cilin e lexon secili njeri
Por kurrë nuk ia gjen fundin

Je frymëmarrja e erës je grua
Ledhatimi i gjetheve
Je gjithçka çfarë nuk jam unë
Je nocioni që nuk ka të dytë
Je grua e cila ndjen thellë
Vazhdimësinë e jetës në mitrën tende

SI NË NDONJË ËNDËRR

Një ditë ne deshëm
Ose jo
Do vij koha
Kur gjelat e egër do çukitin
Mbi kufomat tona

Stina do jetë ajo e dimrit
Sepse mu në dimër lëshuam rrënjë
Mbi sipërfaqen e mykur të tokës
Lëshuam thellë
Deri në shpirtin e myshqeve

Do të vij ora ose zezona e ligë
Kur secili prej nesh do paguaj
Borxhin e jetës
E cila tmerrësisht
Do hakmerret për të bëmat tona

Kjo ngjanë edhe me drurët dhe bimët
Shumëvjeçarë dhe gjetherënëse
Si në ndonjë ëndërr
Degët e fishkua bien në tokë
Bien për tu ngritur në një tjetër botë

PËR TË CILIN E KA PRERË ME KOHË BILETËN

Një ditë e në një kohë
Mbase asnjëse
Kur të vij ora e udhëtimit
Nga gjoksi i jonë i shembur
Do të flatroj një pëllumb i egër

Dhe në çastin kur na errësohen sytë
Nga bebëzat e errësuar
Do ikin përtej deteve dritat e fundit
Dhe kurrë më
Nuk do t'i shohim pulëbardhat

Në këtë udhëtim të gjatë
Mbase do i kërkojmë miqtë tanë
Ose ata do na kërkojnë neve
Por asnjëri
S' mund ta gjej kryqin e vet

Kështu që duhet të përgatitemi
Të mos presim
Për t'u gjunjëzuar me përgjërimit tona
Secili le të udhëtoj me trenin e vet
Për të cilin e ka prerë me kohë biletën

TË GJITHA ANIJET E VDEKURA

Sonte do ndalemi në mol
Do presim derisa kthehen
Anijet e vdekura
I kemi kyçur ne çdo skutë
Qirinjte për shpirtrat e të gjallëve

Domosdo duhet të presim
Takimet janë aq të dhembshme
Siç janë edhe lamtumirat
Shiko se si në bashin e sëmurë të anijes
Po dënes me ngashërim peshku i artë

Mos m'i ngacmoni ëndrrat
Sonte kam vendosur t'i pres
Të gjitha anijet e vdekura
Secili zog i vetmuar
Do më sjelli në sqepin e tij një grusht kripë

Druaj se nëse s'do të ketë jetë
Delet e mia të bardha
Nuk do i zë pranvera e sivjetshme
Mbi njëqind vjet e lëpinë lëkurën time
Delet e bardha të fëmijërisë nostalgjike

DO ÇELIN ZOGJTË VEZË TË KUQE

Kur të kthehem në atdhe
Do rri ndanë brigjeve të kaltra
Nga pulëbardhat do mësoj
Për anijet e zhdukura transatlantike

Fëmijëve tua kthej shpresat
Prindit e humbur kur nuk humbin
Një ditë do të kthehen
Me lejkët e atdheut tim

Më besoni gjithmonë ndodhin çudirat
Nga anijet e vdekura
Fshehur mes velave të bardha
Do kthehen shpirtrat e etërve

Kur të mbërrimë në atdhe
Ndanë brigjeve
Do çelin luleshtrydhet e pritjeve
Do çelin zogjtë vezë të kuqe

PAS IKJES SË FLUTURAVE

Prej një dhembjeje në dhembjen tjetër
Po ikin zogjtë
Asnjë flutur nuk mbeti
Në gjeografinë e shpirtit tim

Ishin të kaltra ose të verdha
Por gjithsesi
Ishin fluturat e mia të fëmijërisë
Të braktisura në një legjendë

Njëmijë ose dymijë vjet
E pata në mendje fyellin e trishtimit
Nga kujtesa e pemëve
I shkunda të gjitha të ligat

Pas ikjes së fluturave
Mbeta si gur varri në shtrojerë
Kush do t' i këndoje këngët e mia
Nëse vdesin fluturat blu

Ottawë, 9 korrik 2017

Cikli i tretë
Pëllumbat prej rrufeve

PËLLUMBAT PREJ RRUFEVE

Vrapojnë rrugëve të fëmijërisë
Pëllumbat prej rrufeve
Pas tyre s' ndalen as bubullimat
Perënditë e të reshurave
Bien si baladat e moçme

Jashtë bën vapë e madhe
Brenda meje
Po ngrihen damarët e gjakut
Kush këndonte mbrëmë
Në majat e thepitura të kujtesës

Nëpër rrugë shoh bredhje njerëzish
Fluturat paskan ikur
Përtej atyre maleve që dënesin
Një qen endacak nën hijen e mollës
Varrosi ashtin e drobitur të ditës

Asnjë hije s' mund të gjejnë mushkonjat
Trishtilat bartin mbi krah të plagosur
Zjarret e mëdha të dynjasë
Askund asnjë tas me shëllirë të njelmët
Lëkura ime e grisur digjet nga vapa

NJË FUND I TILLË TRAGJIK

-

Në këtë zabullimë të paparë
Nuk shoh diell
Mbi kokën time
Mbase paska vdekur galaktika
Nga sytë e verbëta
Të heshtjes mortore
Pikojnë lotët e ngurtë të ditës

I tërë qyteti dëneste me ngashërim
Qanin edhe trungjet
Kavakët e gjymtuar kishin mbetur peng
Nën shelgjishtat e djegura
Procesioni kishte rënë në pusi
Të vdekurit
Varroseshin nën mjegullat e plumbta

Kjo heshtje e madhe
Po ngufat tmerrësisht
Zëzëllimën e bletës
Mbi hojet e thyera nga furtuna
Noton tymi i zi
Një fund i tillë tragjik
Moti s' ka ngjarë në tokën tonë

NË MAJE TË PUSHKËS

Nëpër shëtitorët e qytetit
Për çdo ditë
Këndon gjeli i zi
Këndon një baladë të lashtë vaji
Për mëgojëzat e këputura
Dhe ushtat e thyera tradhtisht

Lufta ende s' kishte përfunduar
Në palcën e betejës
Po zihej ashti im i thyer
Ajo kthehej me një lule të trishtimit
Në maje të pushkës
Kishte vendosur vdekjen e ditës

Arena notonte mbi pellgjet e betejës
Toreadorët me flamujt e grisur
I provokonin demat e tërbuar
Në fushën e nderit
Një flamur
Valëvitej si velat e grisura të anijes

MËNGJESET KËTU KURRË NUK VDESIN

Si nga luftërat e lashta
Po kthehen barkëtarët
Po kthehen
Me nga një rrjetë të boshatisur
Nga detet e kujtimeve
Kishte mbetur vetëm peshku i ëndërruar

Në molin me dritat e shkyçura
Nuk pushonte vallja e mortit
Vallëzonin peshqit
E të gjitha llojeve
Një këndes i zi
I vajtonte varkat e fundosura

Mëngjeset këtu kurrë nuk vdesin
Gjithmonë ringjallen
Për të marr mbi tallazet një udhë të re
Kurse kuajt e përgjumur
Presin me nostalgji
Kthimin e kalorësve të zhdukur

THONË SE JAVA I KA SHSTATË DITË

1.

Të hënën si gjithmonë
I laj të gjitha mëkatet
Dalë nga lëkura ime
Si gjarpri e lë diku nën thera
Për t'i varrosur të gjitha të ligat
Harresën vendosi nën hinore

Për t' u penduar njeriu
Kurrë nuk është vonë
Por me një kusht
Që pendimi të jetë i sinqertë
Nën degët e mollëve të pjekura
Asnjëherë nuk mbin manaferrat

Thonë se java i ka shtatë ditë
Unë pohoj të kundërtën
Ajo i ka shtatëdhjetë e shtatë ditë
Po aq edhe net
Që përcillen instinktivisht
Me pagjumësinë e gjinkallave

2.

Të martën kur veç ka dalë në rrugë
Dita e dytë e javës
Gjerat me shpejtësi marramendëse
Ndryshojnë itinerarin
Marrin një tjetër udhë atë të qumështit

Ndoshta prej ditës së hënë
Kanë mbetur ende mëkate të pashlyera
Që janë fundosur
Në fundin e një gote të kristaltë
Bashkohen me yjet endacakë

Diku në atë bashkë dyzim kosmogonik
Kalojmë nëpër hijet e fjalëve
Si mjegullat e hirta strukemi në vetvete
Sekondat dhe orët që s'pushojnë
I lëmë shumë larg prapa nesh

3.

Ndoshta për ju do të duket qesharake
Por të mërkurat
Kurrë nuk i kam dashur
Kanë qenë ditët më kobzi
Në jetën time kryeneç

Me kujtohet kur të mërkurën
Më përjashtuan nga shkolla
Shkaku ishte banal
Në ekskursion shkova me plis
Që shumë i pengonte një mësuesi turk

Për fatkeqësinë time
Ishte udhëheqësi i ekskursionit tonë
Më urdhëroi ta fsheh
Por njeriu me mend në kokë
Nuk bënë një poshtërsi të tillë

Dhe ja që pas kthimit tonë
Në Prizren
Aq shumë u rritë kjo furtunë
Sa që të nesërmen më larguan nga gjimnazi
Pa të drejtë regjistrimi në ish Jugosllavi

4.

Për çudi e enjtja
Është dita më fatlume
Në jetën time
Atë ditë
E takova yllin të kërkuar
Udhërrëfyesin më të mirë në jetë
Ku ende notojmë
Dallgëve të saja të rrëmbyeshme

Asnjë tallaz
As tufan i tërbuar
S' kishte forcë
Të na ndryshoj itinerarin
Në ende jemi duke notuar
Nëpër të njëjtat gjatësi valësh
Të valëve të jetës

5.

Si fëmijë kur isha
Më kanë mësuar
Që të Premteve të vrapoj pas pëllumbave
Që bëjnë vezë të kuqe

Gjithmonë edhe sot në këtë moshë
Unë kurrë nuk e ndala vrapin
Sa shumë i ngjaj erës
Kur vijnë të Premtet e Shenjta

Më kujtohet fare mirë
Kur njëherë vrapoja pas gugatjeve
E zura një flutur
Duke i ngrënë vezët e kuqe të pëllumbave

Andaj ditët që vijnë pas të Premtes
Shëmbëlajnë kambanave
Në secilën kambanore
E kërkoj pëllumbin tim me një zarf në sqep

6.

Të Shtunave nuk kemi mbjell
As nuk kemi korrë
Thonë se nëse e mbjelle grurin
Bereqeti shumë fish zvogëlohet

E Shtuna është dhe ka qenë dita
Kur pastronim oborrin e kishës
Sepse kurrë nuk është kënduar mesha
Nëse s'janë pastruar mëkatet

Këtë ditë të bekuar
Dielli lind më afër njerëzve
Ulet te pemishtet ose rri kacule
Dhe na ushqen me dashuri

Gjithmonë të Shtunave
Pasi që e pastronim oborrin e kishës
Fshehurazi ua jepnim zarfet e kaltra
Vashave që i dashuronim çmendurisht

7.

Të Dielave ah të Dielave
Si qershitë çelin lulet e të gjitha llojeve
Çelin edhe psalmet lule shpirti
Në zemrat e plakave
Kur i përcjellin me lot tingujt e organos

Mbi dhe pas zërit të kambanës
Fluturojnë pëllumbat
Me pendla të mëndafshta
Dhe prej argjile
Fluturojnë nëpër udhën e qumështit

Më kujtohet e diela e parë
Kur i kunguam zogjtë
Atë ditë me diell të dashurisë
Me një gëzim të pa përshkruar
I puthëm mermerët e kuq të Kosovës

Po ju them singerisht
Se të dielave shpirtrat zbresin në tokë
Ringjallet bari i kositur
Pemët ulen në dy gjunjë
Dhe bekojnë hyjin për begatit e dhuruara

LOTI YT MBI LOTIN E TJETRIT

Nuk di kush do të qaj nesër
Mbi kurmin tim
Do të vajtoj për mua
Ose do qaj vetveten e vet

Njerëzit kurdoherë dënesin
Kur në shpirtin e tyre këputen telat
Mbase me siguri s' mendojnë për askënd
Përpos për vetveten

Sa të hidhur dhe të trishtueshëm
Janë vajtimet e tilla
Mbi kurmin e tjetërkujt
Ta vajtosh vetveten

Kështu ka qenë dhe do të jetë gjithmonë
Loti yt mbi lotin e tjetrit
Bëhet det i thellë sa që mbyten
Anijet e gjithë dynjasë

NJË PËLLUMB I KALTËR SI QIELLI BLU

Përtej xhamave të errësuar
Shohë një tjetër hënë
Eklipsi me itinerarin e tij
I theu në qindra grimca
Të gjitha rregullat e errësimit

Meteorët paskan zbritur deri te rrapet
Pinë ujë të akullt
Nga rrënjët e mështeknave
Shelgishtet e pikëlluara
Paskan mbetur mes dy zjarreve

Në mbretërinë e qiellit
Nuk shihet asgjë
Përpos ngarendjes së meteorëve me bisht
Një tjetër diell më i madh
Po lind në anën e kundërt të qiellit

Mbrëmë gjatë tërë natës
Nuk u ndalen krakëllimat e korbave
Lehnin edhe yjet
Një pëllumb i kaltër në qiellin blu
Përjetonte metamorfozën e lindjes

TË PREMTEVE GËZOHEN SI NJË QILIMI

(Një tjetër variant)

Të hënën i laj duart me dhembjen time
Kurse të martën si gjithmonë
Deri në ekzaltim i kundërshtoj
I kundërshtojë sahanlëpirësit
Të mërkurat janë ditët
Kur më së shumti i gjykoj mëkatarët

Sepse gjithmonë për mua ishin ditët
Më fatkeqe në jetën time
Kur vijnë të enjtet
Ulem ndanë brigjeve të Drinit të Bardhë
Dhe me një durim të pashoq
U kundërvihem zjarreve të kaltra

Që nuk më lejojnë të mendoj ndryshe
Të premtëve gëzohem si një qilimi
Kur dëgjoj zërin e kambanës
Në kishën e Shën Mërisë
Dhe me padurim e pres të shtunën
Që t'ja lëshoj mëgojëzat ditës së diel

AI I KAFSHON FËMIJET

Është një kohë delikate
Edhe shumë kohë na duhet
Që të zbuten njerëzit
Fqinji im
Për çdo mëngjesi i kafshon
Lëvoret e pemëve të mbjella

Pastaj del në krye të lagjes
Jo që s'i ndalen të lehurat
Por larg i dëgjohen ulërimat
Në qenien e tij njerëzore
Sa qe thahen pemët
Që janë mbjellë para Krishtit

Edhe një tjetër fqinj
Nuk vepron aspak më ndryshe se ai
Por veç me një dallim të vockël
Në vend të pemëve
Ai i kafshon fëmijët
Sa që të gjithë e quajnë vampiri i lagjes

BISEDOVA EDHE ME ENDACAKËT

S'lashë derë pa trokitur
I pyeta gratë më të bukura të dynjasë
Ato të mbathura me taka
Dhe ato tjera me këmbë të zbathura
Që kalonin si fluturat nëpër kalldrëmet
E qytetit të Lumëbardhit

Bisedova edhe me endacakët
Të dehurit e të gjitha llojeve
Nën dhe mbi urat e Senës
Por askush asgjë
Nuk foli asnjë fjalë për ty
As për ëndrrat e tua

Nuk lashë mbretëri pa kaluar
Nga lypsarët kërkova derman
Por askush asgjë
Nuk dinte për ëndrrat e tua
Të kota ishin bredhjet e mia
Nëpër udhët e pamëshirshme të jetës

ASKUSH NUK I HAPI DRITARET

Posa trokita në derën e parë
Një grua shtojzovalle
Si shpirtin e saj
I hapi portat e mbyllura

Në dhomën gjysmë të errësuar
Me priti me një buzëqeshje anemike
Nga pasqyra dolën dy pëllumba të zjarrtë
Dritaret fluturuan përtej hapësirës

Asnjë zë tjetër përpos heshtjes
Ajo shikonte me admirim qiriun
Që ndizej e s'lëshonte dritë
Një këndes i verdhë mbylli derën

Sërish u dëgjua një trokitje
Mbase nata ishte shurdhmemece
Askush nuk i hapi dritaret

Si lulja e egër ajo u mbyll në vetvete

NË HESHTJE PËRQAFOJNË VETMINË

Nuk di përse nuk i hap qepallat
Askush nuk është në dhomë
Vetëm hija e pasqyrës
Shikon me sytë e saja lakuriqe

Sonte s' gjendet askush pranë nesh
Duart e tua po me duken të huaja
Shikimi yt bredharak
Nuk ndalet në asnjë portë

Nga limani janë larguar
Anijet e ankoruara
Vetëm marinarët e dehur
Në heshtje përqafojnë vetminë

Ti nuk je askund sonte
Nuk erdhe as në ëndrrën time
Jastëku i djersitur
Më shumë së njëqind vjet frymon si njeriu
Ottawë, 10 korrik 2017

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Disa kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e Qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret, kryesisht me poezi, që nga mosha e fëmijërisë. Rugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë, të cilën e botoi në revistën “Pionieri” më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës, bashkë me shokët e punës dhe të pendës, themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në kuadër të punës së këtij grupi letrar, qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës, që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Muresha. Është prezantuar në Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë

1501-1990, nga Hasan Hasani, në Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 – 1995, nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin Portrete Shkrimtarësh nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007

9. “Udhëdarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008

11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.

12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,

13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.

14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë,” Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.

15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.

16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot, 2010.

17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.

18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi, ”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.

19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot, 2010.

20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot, 2010.
24. ”Sinorët e hinores”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot 2010.
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010.
- 30.“Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtareve, Kastriot, 2010
- 33.“Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010

34. "Merre kodin", Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
35. "Letër atdheut" poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
36. "Tejdukshmëria e shiut", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
37. "Përtej teje", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
38. "Sa afër e sa larg", poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
39. "Vallja e zanoreve", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
40. "Ikja e eshtrave", Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011

41. "Kalorësit e mjegullave", Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
42. "Hingëllimat e shiut", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
43. "Kur pemët i ndërrojnë këmishët". Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
44. "Mirëmëngjesi Imzot", Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
45. "Kafshimi i mikut", Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
46. "Atje tej maleve", Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012

47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
- 69, “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”,
prozë poetike, Shoqata e shkrimtarëve,
Kastriot, 2012

74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi,
Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012

75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e
Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan
lotëve”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve,
Kastriot, 2012

77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e
Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia
botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot 2013

79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia
botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese
“Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia
botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

82.“Rinjohja”, Poezi, Shoqata e
Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

83.“Diku në fund të një fillimi”, Poezi,
Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”,
Kastriot, 2013

84.“Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e
Shkrimtarëve “ Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

85. “Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

86. “Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.

87. “Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

88. “Sy të e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

89. “Kur dehen perënditë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.

91. “Krakëllimat e natës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

93. “Atdheu i paçmuar” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

94. “Psalm i harruar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu” Kastriot 2014

95. “Për kë po bie moj kamberë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014

97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. “Stina asnjëse”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
102. “Një grusht dashuri”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
105. “Si trenat e verbër ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
107. “Kur teshtin era”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
108. “Mbi shpirtin e erës pagane”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
- 110.”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 111.”Një hënë e zhveshur”,Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 113.“Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” ,Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 115.” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 116.”Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” , Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” , Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ”, Poezi Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve”, Poezi, Shtëpia Botuese”TREND”, Prishtinë, 2015

122. “Dritaret e verbëta ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 123 . “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
127. “ Nëpër brigjet e kujtesës” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
128. “Rrugës qante një stërqok”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
129. “Kali im prej bore” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
130. “Përballë hijes së mollës ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
131. “Jehu i zërave”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
132. “Në kujtesën e pemëve ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
- 133.“Më mirë një gjysmë ëndrre ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
- 134.“Një dry prej dylli ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016.
- 135.“ Në anën tjetër të mendjes”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016

136. “Sa shumë ethe pat dimri sivjet”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
137. “Enigmat e kashelashave ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
138. “Nuk i them uinë dot kësaj liri” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
139. “Fluturat prej letre ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
140. “Fluturimi i gjinkallës”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
141. “Kumritë prej deltine”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2016
-
142. “Më pritni te baladat e gurit”, poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2017.
143. “Trenat këtu gjithmonë vonohen”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
144. “Lulëzojnë gjethet e ullinjve”, poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2017
145. “Teatri antik i kujtesës”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
146. “Portreti i lirisë”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
147. “Një stinë delikate”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
148. “Te ullishtat e vjetra ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
149. “Ishim të lumtur si gjinkallat”,

poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017

150.“Pikëllimet e rrënjëve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017

151.“Telat e shirave ” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017

152.“Një stuhi prej bryme”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2018

153.“Sonte s’ka dashuri ” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018

154.“i shëmbëllente pluhurit kozmik”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2018

155.“Llamburite atdheu i plagosur” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018

156.“Gurët e pjekura shtatë herë” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018

157. “Kur të dalë nga kjo stinë” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018

158.“Ishin thyer te gjitha urat ” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018

159.“Gjethi i këputur në vjeshtë ” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018

160.“Ti mundesh nëse do poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018

161.“Pëllumbat prej rrufeve”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018

Adem Zaplluzha - Pëllumbat prej rrufeve

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Disa kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Përmbajtja:

Cikli i parë

Nën rrënjët e lashtësisë

Dua të fle si foshnja

Lejlekët veç kanë filluar shtegtimet

Sa herë që lëkundej rrënja e tokës

Ne mua rritet shpendi i shenjtë

Nga sytë e kaltër të vashave

Pamë plisa të grisur e të përgjakur

Ndezin nga një ose dy qirinj

Nëpër xhepat tona re shqyera

Nën rrënjët e lashtësisë

Atdheu im krenar

Te lutem largomi ëndrrat

Rrapi në fund të lagjes

Si atdheun tënd

Sonte dua të jem vetvetja ime

Ti duhet të jesh pakëz më tepër

Mos ngurro ec edhe disa hapa

Në njëmijë dyer trokitëm

Heshte të lutem
Do të pres edhe njëmijë vjet
Murgjit ishin të ngazëllyer
Por për kthimin e Ulksit
Askujt përpos heshtjes
Përjetonin një alergji kuajsh
Kur djersitet dhoma

Cikli i dytë
Mire u pafshim në një tjetër kohë

Ne vend te tymosjes
Mbi asfaltin e lagur
Ju lutem m' i përkujtoni zërat
Kurse për fitoret asnjë fjale nuk flet
Kur kemi kohe
Janë tharë pemët
Etja e jote e pangopshme
Mbi supet e tua atdhe
I nxora nga kujtesa ime
Pas një ose dy jave
Na kishte harruar edhe vet koha
Mirupafshim në një tjetër kohë
Pamja jote tredimensionale
Galaktikat si në teatrin antik
Një trio i trishtuar
Një dite do zgjohen drurët dhe gurët

2.

3.

4.

5.

Të mos lëngoј nga asnjë tufan

Ti je frymëmarrja dhe gjaku im

Ose dy pash para meje fundi

Po te mos ishe ti

Si në ndonjë ëndërr

Për të cilin ka prerë me kohë biletën

Të gjitha anijet e vdekura

Do çelin zogjtë vezë të kuqe

Pas ikjes së fluturave

Cikli i tretë

Pëllumbat prej rrufeve

Pëllumbat prej rrufeve

Një fund i tille tragjik

Në maje të pushkës

Mëngjeset këtu kurrë nuk vdesin

Thonë se java i ka shtatë ditë

1,

2.

3.

4`

5.

6.

7.

Loti yt mbi lotin tjetrit
Një pëllumb i kaltër si qielli blu
Të premtëve gëzohem si qilimi
Ai i kafshon fëmijët
Bisedova edhe me endacakët
Askush nuk i hapi dyert
Në heshtje përqafoi vetminë